

หากไม่มีวันอีสเตอร์... โลกนี้คงมีแต่ศาสนา

“คริสต์” – เตียน!

อ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ทำไมถึงพูดเช่นนั้นนะหรือครับ?

ก็เพราะว่า ...ศาสนาคริสต์มีศูนย์กลางอยู่ที่ “พระคริสต์” หรือ ย้ำอีกครั้งก็ได้ว่า... คริสตศาสนามีศูนย์กลางอยู่ที่ “พระเยซูคริสต์”!

องค์ “พระเยซูคริสต์” ที่เหล่าคริสตชนยกย่องนมัสการนั้นเป็นพระคริสต์ ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งขาด!

เราพอจะแยกแยะสถานภาพและบทบาทสำคัญของพระองค์เป็น 4 ประการดังนี้

1. พระคริสต์ก่อนเสด็จลงมาประสูติเป็นมนุษย์ : พระองค์ทรงอยู่ในฐานะของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

พระคริสต์ทรงสภาพของ “พระเจ้า” และทรงเป็นพระผู้ทรงสร้าง ผู้สถิตอยู่ในฟ้าสวรรค์ ทรงบริบูรณ์ด้วยพระสิริ

ดังที่ท่านอาจารย์ยอห์น (หรืออ่านออกเสียงแบบสมัยใหม่ก็คือ “จอห์น”) ได้พรรณนาไว้ว่า...

“พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ในปฐมกาลแล้วพระองค์ทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1-2)

อาจารย์ ยอห์น ยังยืนยันอีกว่า ...พระคริสต์ผู้ทรงมีพระฉายานามว่า “พระวาตะ” นี้ ทรงเป็นแหล่งชีวิตของสรรพสิ่งทั้งปวงด้วย และพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระคริสต์! (ยอห์น 1:3-4; โคโลสี 1:6)

อ.เปาโล ก็ยืนยันเช่นกันว่า “พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” (โคโลสี 1:17)

2. พระคริสต์เมื่อทรงเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ : พระองค์ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้

พระคริสต์ที่คริสตชนเชื่อศรัทธา คือ พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเสด็จลงมาบังเกิดเป็นทารกน้อย ผู้ช่วยตัวเองไม่ได้ ในวันคริสตมาส ด้วยความถ่อมพระทัยในสภาพมนุษย์ผู้ยากจนอยู่ท่ามกลางเรา และทรงบริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง (ยอห์น 1:14) อ.เปาโลกล่าวด้วยความชื่นชมในองค์พระคริสต์ว่า ... “แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 โครินธ์ 8:9)

ก็จะไม่ให้ชื่นชมในพระองค์ได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ทรงยอมเสียดสละเพื่อช่วยเหลือมนุษย์อย่างพวกเรามากมายปานนั้น!

ช่างน่าขบขันยิ่งนักเมื่อพระคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่พระองค์กลับไม่ได้ทรงถือว่า การเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ต้องยึดถือ แต่พระองค์กลับทรงสละสถานภาพนั้นรับสภาพมนุษย์ และยอมถ่อมพระองค์รับสภาพดุจทาส

ยิ่งกว่านั้น...พระคริสต์ยังทรงยอมเชื่อฟังพระบิดาทุกอย่าง แต่แม้กระทั่งยอมสละชนม์ชีพของพระองค์ บนกางเขนเพื่อไถ่บาปช่วยเราตามพระประสงค์ของพระบิดา!

นอกจากนี้...ในขณะที่อยู่ในโลกนี้ พระคริสต์ยังทรงเทศนา สั่งสอน รักษาคนป่วยไข้ ทั้งจับผี และกระทำดีนานาประการ โดยไม่คิดยึดกับสิ่งใด เพื่อให้คนมากมายได้รู้จักกับพระบิดาเจ้าผ่านทางความรักเมตตาของพระองค์! (ฟิลิปปี 2:6-9)

ดูเหมือนว่า พระคริสต์ในสภาพของมนุษย์จะสำแดงพระองค์ออกมาเป็นระยะๆ

1) ระยะเวลาที่พระองค์ดูเหมือนจะธรรมดา ๆ ไม่มีฤทธิ์เดช (ตั้งแต่แรกคลอด จนมีพระชนมายุได้ 30 ปี)

2) ระยะเวลาที่ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชอำนาจทั้งในการสั่งสอนและในการรักษาคนป่วย รวมทั้งจับผี (ตั้งแต่อายุ 30-33 ปี)

3) ระยะเวลาที่พระคริสต์ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาในการยอมสละพระชนม์เพื่อไถ่บาปมนุษย์บนไม้กางเขน (ตั้งแต่ยอมถูกจับตรึงบนไม้กางเขน – จนสิ้นพระชนม์) โดยไม่ยอมใช้ฤทธิ์เดชเพื่อปกป้องพระองค์เอง

4) ระยะเวลาที่พระคริสต์ทรงนั่งสงบอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเป็นระยะเวลา 3 วัน (ตั้งแต่เย็นวันศุกร์จนเช้าตรู่วันอาทิตย์)

3. พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย : พระองค์ทรงอยู่ในฐานะของพระเจ้าผู้พิชิต

ความตาย

จะสังเกตได้ว่า คริสตชนเราตั้งใจที่หลีกเลี่ยงคำว่า “ฟื้นคืนพระชนม์” เพราะมีความคิดเห็นพ้องกันว่า หากใช้คำว่า “ฟื้น” จะทำให้ดูเหมือนว่า พระคริสต์ยังไม่ได้ตายจริง ๆ !

เพราะ คำว่า “ฟื้น” นั้น ความหมายว่า “ตื่นจากสลบ” (พจนานุกรมไทย, ดร.วิทย์ เทียงบูรณธรรม) และหากพระเยซูคริสต์เพียงแต่สลบไปและฟื้นขึ้นมาใหม่ การตายไถ่บาปหรือการชำระหนี้บาปก็จะยังคงไม่เคยเกิดขึ้นเลย!

เพราะค่าจ้างหรือค่าไถ่ของความบาปหรือโทษของบาปคือ “ความตาย” !

พระเยซูคริสต์ต้องตายจริง ๆ จึงจะไถ่บาปได้จะแค่เกือบตายหรือสลบไปแค่นั้นไม่ได้! ด้วยเหตุนี้เอง ในหลักความเชื่อของคริสเตียนจึงต้องยืนยันว่า พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้วจริง ๆ ไม่ใช่แค่สลบไปแล้วฟื้นขึ้นมาไปอยู่ต่างประเทศ แต่งานออกลูกออกหลานเหมือนนิยาย (อันไร้สาระที่ออกมาอมเมาเป็นระยะไม่ขาดสาย) เพราะมีข้อพิสูจน์มากมาย หนาเป็นเล่ม ๆ ว่าพระคริสต์ตายแล้วจริง ๆ และมีการเอาพระศพของพระองค์ไปฝัง

จนกระทั่ง ในเช้าวันที่ 3 ซึ่งเป็นวันอาทิตย์พระเยซูคริสต์จึงทรงเป็นขึ้นมาจากความตายจริง ๆ ตามคำทำนายที่บอกไว้ล่วงหน้า !

อ.เปาโลเองก็ย้ำแล้วย้ำอีกว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นต่อหน้าพยานมากมาย อย่างเช่น

ในพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 15 เองก็เอ่ยนามของผู้ที่เห็นเหตุการณ์และเห็นพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายด้วยตาของตัวเองหลายคน อาทิเช่น

- เลฟาส
- อัครทูต 12 คน
- พี่น้องกว่า 500 คนในคราวเดียว
- ยากอบ

และต่อตัวของ อ.เปาโลเอง !

อ.เปาโลจึงย้ำแล้วย้ำอีกว่า หากพระคริสต์ไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์จริง ๆ หรือหากว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายจริง ๆ แล้วละก็ ความเชื่อศรัทธาของเหล่าพวกคริสเตียนก็ไร้ประโยชน์ไปในทันที ...เพราะ...

1. พวกที่เชื่อในพระคริสต์ทั้งหลายต่างก็ยังคงตกอยู่ในบาปของตน และยังถูกรอบงำโดยอำนาจของบาปต่อไป อีกทั้งยังต้องรับโทษจากบาปที่ตนได้ทำมาทั้งในชีวิตนี้และในชีวิตหลังจากที่ตายจากโลกนี้ไปแล้ว จึงกล่าวได้ว่า คริสเตียนจะเป็นพวกที่มีแต่ความหวังที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง!

2. พวกเขาทั่วโลกทั้งหลายก็จะไม่มีหนทางได้รับความรอดจากหนี่บาปของพวกเขาเลย ผลก็คือ พวกเขาต้องพบบั้นปลายที่น่าอนาถนัก คือ ทนทุกข์ทรมานในบึงไฟนรกอย่างไร้ทางรอด!

ดังนั้น จึงกล่าวได้กล่าวว่า หากพระคริสต์ไม่ได้ตายและไม่ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งคริสเตียนและคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนต่างก็จะนำสังเวช และน่าอนาถด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย

แต่ อ.เปาโลกล่าวด้วยความยินดีและเชื่อมั่นว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วจริง ๆ!

“แต่ความจริง พระคริสต์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น” (1 โครินธ์.15:20)

ท่านมัทธิว มาระโก ก็ยืนยันถึงความจริงดังกล่าวผ่านถ้อยคำของทูตสวรรค์ที่กล่าวกับพวกผู้หญิงที่ไปถึงอุโมงค์ฝังศพในเช้าตรู่วันอาทิตย์นั้นว่า ... “อย่ากลัวเลยเรารู้แล้วว่า พวกเจ้าทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งพระองค์ได้บรรทมอยู่นั้น แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น นี่แหละเราก็บอกเจ้าแล้ว” (มัทธิว.28:5-7)

“ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลยพวกเจ้าทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วหาได้ประทับที่นี้ไม่ จงดูที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนเจ้าทั้งหลาย และเจ้าทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกเจ้าแล้ว” (มาระโก. 16:6-7)

ท่านลูกาก็บันทึกไว้ในทำนองเดียวกันว่า “ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า [พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว] จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลีว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกอายัดไว้ในมือของคนบาปและต้องถูกตรึงที่กางเขนและวันที่สามจะเป็นขึ้นใหม่อีก” (ลูกา.24:5-7)

ส่วนท่านยอห์น นั้น บอกเลยว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายและตรัสกับมารีย์ โดยตรง และทรงไปปรากฏพระองค์เองต่อพวกสาวกของพระองค์อีกหลายครั้ง รวมทั้งต่อโรมัสสาวกซึ่งสงสัยด้วย!

นอกจากนี้พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตายยังทรงใช้เวลาอยู่กับสาวกของพระองค์ สั่งสอนพวกเขาอีก 40 วัน ก่อนที่จะเสด็จกลับสู่สวรรค์!

ด้วยเหตุนี้คริสเตียนจึงเชื่อมั่นในเรื่อง “การเป็นขึ้นมาจากตาย” ของพระเยซูคริสต์ ดังที่ จอห์น ไรร์วิง กล่าวว่า “....อีสเตอร์เป็นเหตุการณ์สำคัญหลัก หากคุณไม่เชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (ของพระคริสต์) คุณก็ไม่ใช่มิชชันนารี!”

4. พระคริสต์ผู้ทรงเสด็จสู่สวรรค์ และจะเสด็จกลับมาอีกในอนาคต : พระองค์ทรงอยู่ในฐานะของพระเจ้าผู้ทรงไถ่และผู้ทรงพิพากษา

วันที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย เราเรียกว่า “วันอีสเตอร์” และอีสเตอร์นี้เป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญยิ่งของมวลมนุษยชาติ เพราะอีสเตอร์ได้เปลี่ยนมนุษยชาติจากสภาพที่สิ้นหวังให้มีความหวัง จากสภาพที่หวาดกลัวให้กลับกล้าหาญ เปลี่ยนจากสภาพที่ ต้องตายในความบาปและในบึงไฟนรกให้กลับเป็นได้รับความรอดและได้ไปสวรรค์! ก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระองค์ก็ทรงเตือนให้เราทั้งหลายพร้อมอยู่เสมอในยามที่พระองค์จะเสด็จกลับมา!

และ...ในวันวันที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระองค์ทรงกำชับสาวกของพระองค์ให้เป็นพยานฝ่ายพระองค์ ตั้งแต่ในจุดที่พวกเขาอยู่ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก! จากนั้นพระเจ้ก็ทรงรับพระองค์ขึ้นไปสู่สวรรค์ต่อหน้าต่อตาสาวกทั้งหลาย โดยมีทูตสวรรค์มาเปิดเผยให้ทราบว่า “..พระเยซูองค์นี้ ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ.1:11)

...อ.เปาโล จึงยืนยันผ่านการเปิดเผยของพระเจ้าว่า พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาจากสวรรค์ และรับทุกคนที่ตายไปแล้วและคนที่ยังเป็นอยู่ให้พบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ!

อ.เปโตร ก็ได้กำชับไว้ในเรื่องนี้เช่นกันว่า

“เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงอยู่ถึงเวลานี้ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายมีใจสงบ ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ” (2 เปโตร.3:14)

สรุป

เห็นแล้วใช่ไหมครับว่า “พระคริสต์” และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำล้วนมีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่ออนาคตนิรันดร์ของมนุษย์อย่างเรา และหากพระองค์ไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วยการเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์ก็จะเป็นเพียงแค่ “ศาสดา” หรือ “คนดี” คนหนึ่งที่ตายไปแล้ว และซากศพของพระองค์ยังคงอยู่ใต้พื้นดินหรือกลายเป็นผงคลีดินไปแล้ว เหมือน “คนดี” หลายคนที่ดับสูญเพราะภัย “สิ้นนามิ”!

ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริงคริสตศาสนาก็คงจะเป็นเพียงศาสนาที่มีแค่ “คำสอนของพระคริสต์” แต่ไม่มี “องค์พระคริสต์” เป็นศูนย์กลางพลังอยู่ในชีวิตประจำวันหรือพูดแบบชาวบ้าน ๆ ได้ว่า “คริสต์เตียน” ก็คือพวก “คริสต์ – เตียน” นั่นคือองค์พระคริสต์ได้ เตียนหายไปจากชีวิตของผู้เชื่อไปแล้ว!

แต่ความจริงแห่งวันอีสเตอร์มิได้เป็นเช่นนั้นเพราะหลักฐานปรากฏชัดเจนแล้วว่า พระคริสต์ทรงตายและเป็นขึ้นมาแล้ว!

และในวันนี้ พระองค์ยังทรงสำแดงพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมอยู่ในความเชื่อและชีวิตของเหล่าผู้เชื่อทุกคน ดังเรื่องเล่าที่เล่ากันว่า

ครั้งหนึ่ง มาร์ติน ลูเธอร์ เปิดประตูบ้าน เมื่อได้ยินเสียงเคาะ

“ดร.มาร์ติน ลูเธอร์ อาศัยอยู่ที่นี้ใช่ไหมครับ?” ชายที่เคาะประตูถามขึ้น

“เปล่าครับ” มาร์ติน ลูเธอร์ตอบ และกล่าวเสริมว่า “เขาตายไปแล้ว...เวลานี้มีแต่พระเยซูคริสต์อยู่ที่นี้แทน!”

ดังนั้น ขอให้วันอีสเตอร์ในปีนี้ เตือนสติให้เราเห็นความสำคัญของการเสียดชะของพระคริสต์ และให้เรามั่นใจ ในความจริงและความสำคัญของการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์!

ขอให้เรา...ปลุกเร้าซึ่งกันและกันให้ประกาศข่าวดีแห่งความรอดที่พระคริสต์ทรงนำมามอบให้แก่มวลมนุษย์ด้วยความรัก! และให้เรารอดคอยต้อนรับพระคริสต์ผู้กำลังเสด็จกลับมาด้วยความหวัง และชื่นชมยินดี เพราะหากว่าเรากระทำเช่นนี้อย่างจริงจังและจริงจัง

อีสเตอร์ นี้อาจจะเปลี่ยนชีวิตของใครบางคนได้!

ไม่เชื่อก็คงลองกระทำดูสิครับ!

ข้อคิดปิดท้าย

“การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ คือ “อาเมน” ของพระเจ้าที่มีต่อพระคำรัสของพระเยซูคริสต์ที่ว่า.... “สำเร็จแล้ว!”

-เอส เลวิส จอห์นสัน-

“The Resurrection is God’s “Amen!” to Christ statement, “It is finished!”

-S Levis Johnson-

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 303 มีนาคม – เมษายน 2005, หน้า 35-38.